

udelukkende Undersaat af den Souverain, i hvis Stater han har taget fast Ophold". I Londontraktaterne af 15de November 1831 og 19de April 1839 erklæredes hine Options-Bestemmelser for anvendelige paa Beboerne af Holland, Surzburg og Belgien. I Paris-Freden af 1856 fastsættes, „at det skal være tilladt Indbygggerne i det af Rusland afstaaede Territorium at tage Domicil andetsteds". I Zürichfreden 1859 bestemmes, „at de lombardiske Undersaatter, der have Domicil paa det afstaaede Territorium, skulle aldeles frit kunne trække sig tilbage med deres Familier til Hs. apostoliske Majestæts Stater, i hvilke Tilfælde de vedblive at være østerrigiske Undersaatter". I Turin-Traktaten af 24de Marts 1860 fastsættes, „at de sardiniske Undersaatter fra Savoien og Nizza eller de, der for Dieblikket ere bosatte i disse Provindser, og som ønske at bevare den sardiniske Nationalitet, skulle ubindret kunne tage Domicil i Stalien og nedsætte sig varig der, i hvilket Tilfælde de vedblive at være sardiniske Borgere".

Alle disse Traktater vise, at Optanternes Udvandring fra de afstaaede Landomraader og den varige Forlæggelse af Domicilet fra Optanternes Side fra disse Landomraader til de Landsdele, der forblive ved den afstaaende Stat, maa betragtes som den væsentligste Betingelse for Opnaaelsen af hele Options-Institutets Formaal, der bestaar i den definitive Tilbeling af et afstaaet Landomraades Beboere, efter de Enkeltes frie Valg, som Beboere enten af den afstaaende eller den erhvervende Stat.

Enhver Afgivelse fra dette Grundprincip, hvorved der gives Optanterne Afgang til det afstaaede Gebet, berøver Optionen dens sande Betydning, gjør den til en Skinmanøvre, til en Forrettighed for de Formuende og vilde, hvis den gjentoges, føre til, at næsten alle Beboerne — enten af Hengivenhed for den Stat, til hvilken de hidtil have hørt, eller af Haab om, at de kunne unddrage sig Værnepligten og andre Statsforpligtelser — vilde optere for den afstaaende Stat og beholde deres Hjem i deres gamle Boliger. Neppe en eneste af disse Beboere vilde udsætte sig for den Spot, som hans ved hans Afke-Option viste Mangel paa Omstigt vilde paaføre ham hos hans hjemvendende opterende Landsmænd, og det aftraadte Land vilde frembyde det mærkelige Billede af et Statsgebet med næsten udelukkende udenlandske Indvaanere. Paa Grnd af disse Konsekventer vilde det være uførene ligt med den Hensigt, der skal opnaas ved Traktatbestemmelsen, at give Optanterne Tilladelse til at tage varigt Ophold med Bibeholdelse af deres Egenkab som Udlændinge og de dertil hørende Privilegier. Meget træffende hedder det i Stoerks Afhandling om „Option og Plebiscit ved Erobringer og Gebetsafstaaelser" (Leipzig 1879):

„Har man først anerkjendt Rigtigheden af den Sætning — og man vil neppe finde noget Støttepunkt for det Modsatte — at det er stridende mod Statsideen, naar Dele af Statsterritoriet udelukkende eller overveiende beboes af Fremmede, maa ogsaa det Middel, der er mest egnet til at bekæmpe denne unaturlige Tilstand, nemlig en Udvandringsbefaling, ligge indenfor den erhvervende Stats Retssfare. Men for at Tvangs-emigrationen ikke skal forvandle sig in fraudem legis til en midlertidig Bopælsforandring, maa Udvandringsnormen altid kunne finde sit Supplement i et tilsvarende Forbud mod at vende tilbage".

Ligesom ved enhver Option kunde de slesvigiske Optanter — navnlig i Henhold til den i saa Henseende ganske bestemte Ordlyd i Wientraktaten — kun forvente, at et varigt Ophold i Slesvig vilde blive dem forbudt, og at det i bedste Tilfælde vilde blive dem tilladt af og til at aflægge et kortere Besøg i det tidligere Hjem. De kunde saa meget mindre vente noget Andet, som de gjentagne Gange ere blevne gjorte opmærksomme paa, at Optionen vilde medføre disse Følger for dem. En Bekjendtgørelse fra den slesvigiske Regjering af 16de November 1866 bestemmer, at „Optanterne først da kunne betragtes som løste fra deres underaaetlige Forhold, naar de have taget varigt Ophold i den danske Stat", og en anden Bekjendtgørelse fra Overpræsidenten i Slesvig-Holsten af 12te April 1867 anordner, at de yngre Aldersklasser, „som — efter at de i Henhold til Wienfreden ere traadte over til de danske Undersaatter — alligevel beholde varigt Ophold i Slesvig eller efter kort Fraværelse atter have taget Ophold der, skulle udvises". De slesvigiske Op-